

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/27/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117213798
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117213798.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ L. V., nar. XX.XX.XXXX, 2/ P. V., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom B. XXXX/XX, B., o zaplatenie 31.576,58 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 16. novembra 2018, č.k. 22Csp/120/2017-68, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti m e n í tak, že konanie voči žalovanému v 2. rade z a s t a v u j e, žalovaná v 1. rade je povinná zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania 5% ročne zo sumy 30.160,43 Eur od 27.09.2016 do 01.10.2016, úroky z omeškania 5% ročne zo sumy 413,14 Eur od 02.10.2016 do 20.10.2016, úroky z omeškania 5% ročne zo sumy 231,57 Eur od 21.10.2016 do 14.12.2016 a úroky z omeškania 5% ročne zo sumy 50 Eur od 15.12.2016 do 12.04.2017 do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, vo zvyšku zamietajúci výrok p o t v r d z u j e.

II. Žalobca má voči žalovanej v 1. rade nárok na náhradu trov tohto konania v rozsahu 88,42%.

III. Vo vzťahu žalobcu voči žalovanému v 2. rade žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 29.747,29 Eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 29.747,29 Eur od 02.10.2016 do zaplatenia a to do 90 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a rozhodol, že žalobca má voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 88,42% (výrok III.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ďalej ust. § 261 ods. 1, § 269 ods. 2, § 497 Obchodného zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ako aj zákonom č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení, vecne súd dôvodil, že žalobca sa domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy 31.576,58 Eur spolu s príslušenstvom titulom záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere. Súd posúdil predmetnú zmluvu ako spotrebiteľskú, ktorá síce bola uzavretá podľa zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v spojení s § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, ale dopadajú na ňu aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaní ako spotrebiteľia, pričom obsah zmluvy vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemal možnosť zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca a žalovaní ako dlžníci uzavreli dňa 08.10.2014 zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie medziúveru vo výške 29.800,- Eur, ktorý sa pri dodržaní zmluvných podmienok mal zmeniť na stavebný úver. Žalobca si svoj záväzok riadne splnil a poskytol žalovaným dohodnutý

mediúver vo výške 29.800,- Eur, ale žalovaní svoj záväzok riadne a včas neplnili, čím podstatne porušili zmluvu a žalobca listom zo dňa 26.09.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 26.09.2016. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bola istina pohľadávky celkovo vo výške 30.160,43 Eur, ktorá bola znížená o platby vo výške 181,57 Eur zo dňa 21.10.2016, vo výške 181,57 Eur zo dňa 15.12.2016 a vo výške 50,- Eur zo dňa 13.04.2017. Preto súd priznal žalobcovi 29.025,64 Eur, ktorá suma predstavuje nesplatenú istinu mediúveru (poskytnutá suma 29.800,- Eur mínus zaúčtované konto sporenia pri mimoriadnej splatnosti vo výške 361,22 Eur a úhrady vykonané žalovanými po vyhlásení mimoriadnej splatnosti vo výške 413,14 Eur), tiež mu priznal aj vyčíslené nezaplatené úroky za úver ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru vo výške 601,65 Eur, nakoľko na tieto má podľa čl. II. uzatvorenej zmluvy žalobca nárok a napokon mu priznal aj sumu 120,- Eur pozostávajúcu z nezaplatených poplatkov, ktorý nárok mu vyplýva z čl. VIII zmluvy, celkovo mu teda priznal sumu 29.747,29 Eur, na zaplatenie ktorej zaviazal žalovanú v 1. rade a žalovaného v 2. rade. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že opodstatnená je požiadavka žalobcu len na zaplatenie sumy 29.747,29 Eur, bolo možné priznať mu nárok na zaplatenie zákonného úroku z omeškania len z tejto sumy a preto mu v časti istiny 29.747,29 Eur zosplatennej dňa 26.09.2016, priznal úrok z omeškania od uplynutia lehoty určenej vo výzve na zaplatenie dlžných splátok, ktorá uplynula dňa 01.10.2016 a od 02.10.2016 sa žalovaní dostali do omeškania. S prihliadnutím na výšku istiny s príslušenstvom, na zaplatenie ktorých boli žalovaní zaviazaní, určil im súd v súlade s § 232 ods. 3 veta prvá CSP na plnenie lehotu 90 dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Súd nepriznal žalobcovi úrok za úver vo výške 5,49 % ročne od 27.09.2016 do 30.04.2017 vo výške 946,21 Eur a úrok za úver 5,49 % ročne zo sumy 29.025,64 Eur od 01.05.2017 do zaplatenia. Žalobca právo požadovať úrok za úver do úplného zaplatenia vyvodzoval z čl. 10.20 zmluvy, avšak toto ustanovenie zmluvy je v rozpore s § 53 Občianskeho zákonníka a § 4 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa a predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Rovnako tak ustanovenie zmluvy je v rozpore s ustanovením § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého je záväzok vrátiť úrok splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa - žalobcu vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto zjednodušene predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatennej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy dlžník - žalovaní už nemajú právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov žalovanými. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde dlžník by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však dlžníkom by neboli garantované nijaké práva, ktoré im plynuli zo zmluvy pred žalobcom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči dlžníkom, a to navyše za stavu, že žalobca si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku dlžníka a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy. Takto by súd podporoval aj stav, v ktorom žalobca ako veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej

nečinnosti. Takéto konanie nepožíva v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Jednorazovým zosplatnením vzniká dlžníkovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania dlžníka ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže dlžník je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Povedané inak, v protiprávnym stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády (k tomu napríklad rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/345/2017 zo dňa 17.09.2018).

4. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP a priznal prevažne úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu v konaní.

5. Proti tomuto rozsudku v časti zamietavého výroku II., podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, namietajúc nesprávnosť rozsudku vo vzťahu k zamietnutiu nároku žalobcu na úroky za úver po vyhlásení mimoriadnej splatnosti a zamietnutiu nároku žalobcu na časť uplatnených úrokov z omeškania. Uviedol, že súd zamietol nárok žalobcu v časti sumy 946,21 Eur ako sumy kapitalizovaných úrokov za úver od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti do 30.04.2017 a v časti 5,49% p.a. úrokov za úver úrokov zo sumy 29.025,64 Eur od 01.05.2017 do zaplata, pričom súd celkom nesprávne konštatoval, že nárok na úroky za úver po vyhlásení splatnosti žalobca vyvodzoval z článku 10.20 predloženej úverovej zmluvy, ktoré ustanovenie považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca však nikdy netvrdil, že tento nárok odvodzuje od tvrdenej zmluvného ustanovenia, navyše v článku 10 bod 10.20 úverovej zmluvy je upravený nárok žalobcu na požadovanie úrokov z omeškania po vyhlásení mimoriadnej splatnosti a nie úrokov za úver ako uviedol prvoinštančný súd. Odvolateľ súhlasí s tvrdením súdu, že úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle obetovanej príležitosti veriteľa produkovať zisk, avšak toto tvrdenie odôvodňuje prečo veriteľovi nárok na úroky patrí až do skutočného vrátenia finančných prostriedkov a nie opak, ako vyvodil prvoinštančný súd. Ak je úrok finančnou kompenzáciou veriteľa za stratu možnosti disponovať s časťou svojho majetku z dôvodu jej prenechania dlžníkovi, musí veriteľovi prislúchať za celú dobu, počas ktorej veriteľ nemá poskytnuté finančné prostriedky k dispozícii, teda až do momentu reálneho vrátenia veriteľovi. Odvolateľ nesúhlasí s tým, že vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru nastal stav, kedy má veriteľ oprávnenie požadovať vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov a teda nemá nárok ďalej inkasovať úroky. Samotný fakt, že veriteľ má právo žiadať vrátenie majetku v celosti od dlžníka, ešte neznamená, že dlžník ho aj skutočne vráti. Veriteľ nemôže tvoriť zisk za situácie, kedy má síce právo žiadať poskytnuté finančné prostriedky späť, ale dlžník ich stále nevrátil. Oprávnenie veriteľa požadovať úroky za úver až do skutočného vrátenia poskytnutých prostriedkov, vyplýva aj z noriem hmotného práva, pričom odvolateľ poukazuje na ust. § 497, § 502, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a rovnako je nárok veriteľa na požadovanie úrokov za úver až do skutočného vrátenia istiny úveru vyjadrený aj v § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pripustením výkladu predloženého súdom prvej inštancie, by v praxi nastávala situácia, že dlžník poruší svoju povinnosť, na základe čoho veriteľ využije zákonné právo požadovať vrátenie úveru pred dohodnutou dobou splatnosti, ale následkom by bolo zhoršenie pozície veriteľa, pretože obranou proti dlžníkom vyvolanému protiprávnemu stavu by prišiel o nárok na zaplata ceny peňazí, ktoré dlžníkovi prenechal. Dlžník by tak prakticky porušením povinností získal výhodnejšie postavenie. Zároveň až do momentu skutočného vrátenia finančných prostriedkov by dlžník užíval tieto prostriedky bezodplatne, čo je v rozpore s účelom a ekonomickou funkciou úroku ako odplaty za prenechanie finančných prostriedkov. Akékoľvek konanie porušujúce povinnosť a spôsobujúce tým výhodu, je v rozpore s dobrými mravmi a s účelom právnych predpisov vzťahujúcich sa na daný právny vzťah, rovnaký názor zaujal napr. aj Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn. 14Co/20/2017. Legitímnosť nároku veriteľa požadovať úrok za úver až do doby skutočného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov vyplýva aj z rozhodovacej praxe súdov (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa

21.8.2018 sp.zn. 12Co 71/2017). Súd tiež nesprávne rozhodol o zamietnutí časti nároku na úroky z omeškania. Žalobca si v žalobe uplatnil nároky na úroky z omeškania od 27.09.2016 do zaplatenia (úroky z omeškania od 27.09.2016 do 30.04.2017 boli kapitalizované a zahrnuté v žalovanej sume). Súd mu priznal nárok na úroky z omeškania až od 02.10.2016 dôvodiac, že žalovaní sa dostali do omeškania uplynutím lehoty obsiahnutej vo výzve žalobcu na doplatenie omeškaných splátok, tento názor súdu je však nesprávny, pretože v liste z 26.09.2016 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval ich na splnenie dlhu v celosti avšak nevyzýval žalovaných na doplatenie omeškaných splátok v lehote piatich dní. Táto lehota, od ktorej odvodzoval súd vznik omeškania žalovaných, nebola určená na splnenie dlhu ale na doplatenie prípadného nedoplatku na úrokoch z omeškania po uhradení dlhu vyčísleného ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti uvedeného v danom liste. Žalobca žalovaných vyzval na splnenie dlhu ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti bez stanovenia dodatočnej lehoty. Rozhodnutie súdu o zamietnutí nároku žalobcu na úroky z omeškania za obdobie od 27.09.2016 do 01.10.2016 je teda nesprávne. Súd potom tiež nesprávne zamietol aj nárok žalobcu na úroky z omeškania zo sumy 413,14 Eur od 27.09.2016 do 21.10.2016, zo sumy 231,57 Eur od 22.10.2016 do 15.12.2016 a zo sumy 50 Eur od 16.12.2016 do 13.04.2017, keď nesprávne zistil výšku istiny v jednotlivých „obdobiach“ po vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Žalobca výpisom z úverového účtu preukázal, že žalovaní v období od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti do podania žaloby vykonali tri čiastkové úhrady na splnenie dlhu a to dňa 21.10.2016 vo výške 181,57 Eur, dňa 15.12.2016 vo výške 181,57 Eur a dňa 13.04.2017 vo výške 50 Eur a z tohto je zrejmé, že istina klesla na sumu 29.025,64 Eur až k 13.04.2017, teda ku dňu poslednej úhrady zo strany žalovaných, ktoré termíny súd nezohľadnil. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby zmenil tak, že žalovaným 1/ a 2/ uloží povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 946,21 Eur s 5,49% úrokom ročne za úver zo sumy 29.025,64 Eur od 01.05.2017 do zaplatenia, s 5,00% úrokom ročne z omeškania zo sumy 30.160,43 Eur od 27.09.2016 do 01.10.2016, s 5,00% ročným úrokom z omeškania zo sumy 413,14 Eur od 02.10.2016 do 21.10.2016, s 5,00% ročným úrokom z omeškania zo sumy 231,57 Eur od 22.10.2016 do 15.12.2016 a s 5,00% ročným úrokom z omeškania zo sumy 50 Eur od 16.12.2016 do 13.04.2017, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a aby priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Žiaden zo žalovaných sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

8. Zároveň bolo zistené, že po začatí odvolacieho konania bol na majetok žalovaného v 2. rade P. V. vyhlásený konkurz a došlo k oddĺženiu dlžníka, a to uznesením Okresného súdu Trnava č.k. 25 Odk/85/2019-12 zo dňa 16. apríla 2019. Oddĺžením sa pohľadávky, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§ 166a zák. č. 7/2005 Z.z.), bez ohľadu na to, či boli alebo neboli prihlásené, stávajú voči dlžníkovi nevymáhateľné v rozsahu, v ktorom ho súd zbavil dlhov. Pokiaľ ide o súdne konania, v ktorých je stranou sporu takýto dlžník, zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pre takýto prípad ustanovuje v § 167e ods. 1, že ak bol vyhlásený konkurz, súd bez zbytočného odkladu zastaví konanie, v ktorom sa uplatňuje pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze (§ 166a) alebo sa považuje za nevymáhateľnú (§ 166b). Vychádzajúc potom z ustanovenia § 166a toho istého zákona, takouto pohľadávkou je aj tá, ktorá je uplatňovaná žalobcom v predmetnom spore, nakoľko ide o pohľadávku, ktorá vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, keďže na majetok žalovaného v 2. rade bol dňa 16.04.2019 vyhlásený konkurz, ktorým došlo k oddĺženiu dlžníka, odvolací súd výrokom I. v zmysle vyššie uvedeného postupom podľa § 167e ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku týkajúcom sa žalovaného v 2. rade zrušil a konanie smerujúce voči žalovanému v 2. rade zastavil.

9. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 22Csp/120/2017 bolo zaplatenie sumy 31.576,58 Eur spolu s 5,49 % ročným úrokom z úveru zo sumy 29.025,64 Eur od 01.05.2017 do zaplatenia a 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 29.747,29 Eur od 01.05.2017 do zaplatenia. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie žalovaným 1/ a 2/ uložil zaplatiť spoločne a

nerozdielne žalobcovi sumu 29.747,29 Eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 29.747,29 Eur od 02.10.2016 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol, pričom o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu v spore.

10. Po zastavení konania voči žalovanému v 2. rade z dôvodov uvedených v bode 8. tohto rozsudku, zostala predmetom sporu žaloba smerujúca iba voči žalovanej v 1. rade, pričom v odvolacom konaní súd preskúmaval správnosť postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej žaloba žalobcu voči žalovanej v 1. rade bola zamietnutá a v závislom výroku o náhrade trov konania.

11. Žalobca namietal nesprávnosť rozsudku jednak v časti zamietnutia nároku žalobcu na úroky za úver po vyhlásení mimoriadnej splatnosti a jednak v časti zamietnutia nároku žalobcu na časť uplatnených úrokov z omeškania.

12. Po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku a celého spisového materiálu odvolací súd konštatuje, že v podstatnom rozsahu zdieľa právne závery súdu prvej inštancie vo veci. Súd prvej inštancie predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou uzatvorenou medzi žalobcom a žalovanými ako spotrebiteľský, keďže táto zmluva spĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy. Systém ochrany spotrebiteľa zavedený smernicou Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnomernom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska ako vyjednávacej sily, tak úrovne informovanosti, čo vedie k tomu, že pristúpi k podmienkam vopred vyhotoveným predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah založený predmetnou úverovou zmluvou je nevyhnutné posudzovať podľa Občianskeho zákonníka, ako aj zákonov o ochrane spotrebiteľa, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na uvedené vychádzajúc zo zásady prednosti aplikácie špeciálnej právnej úpravy, ako i § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka, prípadne príslušných ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa. Nemožno opomenúť ani § 54 ods. 1 OZ, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Preto ani uzavretie absolútneho obchodno-závazkového vzťahu, ktorý je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, sa nemôže odchýliť od občiansko-právnej úpravy, ktorá by bola pre spotrebiteľa výhodnejšia na rozdiel od právnej úpravy obchodno-právnej. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej právnej úpravy. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z.z., definitívne normatívne vyriešila (doplnením ust. § 52 ods. 2 OZ), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

13. V preskúmvanej veci bolo podstatným posúdenie otázky nároku veriteľa na úrok z poskytnutého spotrebiteľského úveru za čas po jeho zosplatení. V tejto otázke sa odvolací súd, opierajúc sa už o konštantnú judikatúru vyšších súdov, od ktorej nebol dôvod na odklon, stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť úroky z omeškania, pričom odvolací súd sa plne stotožňuje s argumentáciou predostretou v napadnutom rozhodnutí. Na zdôraznenie správnosti uvedeného záveru odvolací súd dopĺňa, že závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí R 59/1998 (sp. zn. 4 Obo 143/98) boli prijaté i v potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu v Prešove č.k. 29C/131/2011-127 z 23.11.2011, ktoré úsudky súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV.ÚS 476/2012 z 18.9.2012. V citovanom rozhodnutí najvyšší súd jasne uviedol (hoci v inštrukcii pre súd prvej inštancie), že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu.

14. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi preto úrok z úveru po jeho zosplatení nepatrí. Právnym následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zo strany veriteľa v zmysle § 565 OZ zmluva o úvere zaniká, zaniká tak aj povinnosť spotrebiteľa splácať veriteľovi poskytnutý úver v dohodnutých splátkach a platiť mu z poskytnutej istiny ďalšie úroky dohodnuté v zmluve (ktoré majú akcesorický vzťah k hlavnej zmluve a nemožno ich požadovať za obdobie, v ktorom už zmluva o úvere neexistovala).

15. V uvedenom prípade treba síce dať za pravdu žalobcovi, že prvoinštančný súd nesprávne v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca jeho právo požadovať úroky za úver do úplného zaplatenia vyvodzoval z čl. 10.20 zmluvy, čo ale z obsahu zmluvy nevyplýva a článok, na ktorý sa súd odvoláva, ustanovuje iné a síce, že „ pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru alebo odstúpení od tejto zmluvy sa splatná istina, nezaplatené úroky a poplatky úročia úrokom z omeškania vo výške dohodnutej touto zmluvou“, takže je zrejmé, že týmto článkom nie sú upravené nároky veriteľa na úroky z úveru ale na úroky z omeškania. Odvolateľ tvrdí, že právo na úroky z úveru odvodzuje z noriem hmotného práva, konkrétne ust. § 497, § 502, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka (resp. aj § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch).

16. Podľa § 503 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka <., záväzok platiť úrok je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak je lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

17. Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník i zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky (§ 497 ObZ <.). Od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. (§ 502 Ods. 1 ObZ).

18. Vychádzajúc z ustanovenia § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, je záväzok vrátiť úrok splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Citované ustanovenie vychádza zo zásady, že veriteľ má nárok na úroky ako zmluvnú odplatu za užívanie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere. Inak povedané, zmluvná odplata patrí veriteľovi len za čas, počas ktorého dlžník užíva peňažné prostriedky v súlade so zmluvou. V momente, kedy užívanie peňažných prostriedkov zo strany dlžníka je v rozpore so zmluvou (lebo ich nevrátil v lehote splatnosti, či už dohodnutej v zmluve alebo v dôsledku predčasného zosplatnenia), ide o omeškanie upravené osobitnými predpismi, na ktoré sa viažu iné (zákonné) nároky, a tieto možno zmluvne upraviť (modifikovať) len v tom rozsahu, v akom to zákon pripúšťa. Opačný výklad by podľa názoru súdu viedol k neprimeranému a nedôvodnému zvýhodneniu veriteľov poskytujúcich peňažné prostriedky na základe zmluvy o úvere (§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka) alebo zmluvy o pôžičke (§ 657 a nasl. Občianskeho zákonníka) oproti všetkým iným veriteľom peňažných prostriedkov. Maximálna sadzba úrokov z omeškania v spotrebiteľských zmluvách je pritom kogentná a nemožno sa od nej dohodou odchýliť (porov. judikát R 5/2000). Tým, že by sa veriteľovi dovolilo žiadať za dobu omeškania popri úrokoch z omeškania aj zmluvné úroky, by sa táto kogentnosť v podstate obchádzala.

19. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd sa plne stotožnil s odôvodnením rozsudku prvej inštancie v tejto časti a preto považoval napadnutý zamietajúci rozsudok v časti požadovaného úroku z úveru za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru za vecne správny a podľa § 387 ods. 2 CSP ho potvrdil.

20. Vo zvyšku však odvolací súd musel dať odvolateľovi za pravdu. Žalobca sa domáhal aj úroku z omeškania vo výške 5% ročne za obdobie od 27.09.2016 do zaplatenia, z toho za obdobie od 27.09.2016 do 30.04.2017 tento úrok vyčíslil vo výške 883,08 Eur. Uvedená suma (ktorá bola súčasťou žalovanej istiny 31.576,58 Eur), pozostávala z úroku z omeškania 5% ročne zo sumy 30.160,43 Eur od 27.09.2016 do 21.10.2016 t.j. 103,01 Eur, 5% ročne zo sumy 29.978,86 Eur od 22.10.2016 do 15.12.2016 t.j. 225,24 Eur, 5% ročne zo sumy 29.797,29 Eur od 16.12.2016 do 13.04.2017 t.j. 485,56 Eur a 5% ročne zo sumy 29.747,29 Eur od 14.04.2017 do 30.04.2017, t.j. 69,27 Eur. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5% ročne od 02.10.2016 do zaplatenia zo sumy 29.747,29 Eur a vo zvyšku tento úrok zamietol. Žalobca v odvolaní namietal jednak to, že súd nesprávne zistil počiatok omeškania a jednak to, že súd nezohľadnil čiastočné plnenia zo strany žalovaných.

21. Po preskúmaní obsahu spisu aj odvolací súd bol toho názoru, že prvoinštančný súd pochybil, keď nepriznal žalobcovi úrok z omeškania za obdobie od 27.09.2016 do 01.10.2016 ale až od 02.10.2016. Súd prvej inštancie odôvodnil priznanie úroku z omeškania až od dátumu 02.10.2016 tak, že žalovaní sa dostali do omeškania uplynutím lehoty určenej vo výzve na zaplatenie dlžných splátok, ktorá uplynula dňa 01.10.2016. Odvolací súd však zhodne s odvolateľom musel konštatovať, že list žalobcu zo dňa 26.09.2016, ktorým tento vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, neurčoval lehotu na splnenie dlhu. Z obsahu tohto listu nevyplýva, že by dlžník bol vyzvaný na úhradu dlhu v konkrétnej lehote, keď sa uvádza, že „ týmto vám oznamujeme, že ku dňu 26.09.2016 nastáva mimoriadna splatnosť celého úveru na základe Zmluvy o úvere, resp. VPSS. Na základe toho vás žiadame, vrátiť celú dlžnú sumu vrátane príslušenstva, ktorá k 26.09.2016 predstavuje 30.160,43 Eur. ... Po uhradení dlžnej sumy vám bude oznámená výška úrokového zostatku, ktorý vás žiadame zaplatiť do 5 dní od jeho písomného oznámenia...“. Je teda zrejmé, že uvedeným listom veriteľ neurčil dlžníkovi žiadnu lehotu na splnenie vyčísleného dlhu a tam spomínaná lehota 5 dní sa mala vzťahovať na doplatenie výšky úrokového zostatku, ktorý bude dlžníkovi oznámený až po zaplatení dlžnej sumy. Za počiatok omeškania dlžníka treba preto v tomto prípade považovať deň 27.09.2016, a to v súlade s ust. čl. 10.16 zmluvy, podľa ktorého „ ...od nasledujúceho dňa po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru je veriteľ oprávnený účtovať úrok z omeškania podľa tejto zmluvy z celého zostatku úveru s príslušenstvom“. Preto patrí žalobcovi úrok z omeškania už od 27.09.2016 a nie až od 02.10.2016.

22. Za pravdu bolo treba dať žalobcovi aj v tom, že súd prvej inštancie nesprávne zistil výšku istiny v jednotlivých obdobiach po vyhlásení mimoriadnej splatnosti, keď nezohľadnil termíny čiastočných plnení zo strany dlžníka. Žalobcovi bol priznaný úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 29.797,29 Eur od 02.10.2016 do zaplatenia. Prvoinštančný súd však dokazovaním zistil - a odvolací súd takto zistený skutkový stav preberá, že po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 26.09.2016 bola istina pohľadávky vo výške 30.160,43 Eur, a táto sa až po zosplatení postupne znižovala o úhrady vykonané dlžníkom, ktorý vykonal tri čiastkové úhrady na splnenie dlhu a to dňa 21.10.2016 vo výške 181,57 Eur, dňa 15.12.2016 vo výške 181,57 Eur a dňa 13.04.2017 vo výške 50 Eur. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ktoré konštatoval aj prvoinštančný súd, potom tento súd nesprávne postupoval, ak priznal úroky z omeškania iba z jednej sumy - a to sumy 29.797,29 Eur, t.j. zo sumy dlhu, ktorý zostal k zaplateniu po vykonaní týchto troch čiastkových úhrad, pretože namiesto bolo priznať žalobcovi úroky z omeškania 5% ročne zo sumy 30.160,43 Eur od 27.09.2016 do 20.10.2016, ďalej 5% ročne zo sumy 29.978,86 Eur (30.160,43 - 181,57) od 21.10.2016 do 14.12.2016, ďalej 5% ročne zo sumy 29.797,29 Eur (29.978,86 - 181,57) od 15.12.2016 do 12.04.2017 a napokon 5% ročne zo sumy 29.747,29 Eur (29.797,29 - 50) od 13.04.2017 až do zaplatenia. Keďže okresný súd tak neurobil, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania za použitia ustanovenia § 380 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, a priznal žalobcovi nesprávne zamietnuté úroky z omeškania po zohľadnení tých, ktoré už boli súdom prvej inštancie priznané výrokom I. , ktorý nadobudol právoplatnosť.

23. Vzhľadom k tomu, že v odvolacom konaní došlo k zmene napadnutého rozhodnutia, bolo potrebné rozhodnúť v zmysle § 396 ods. 2 CSP aj o nároku na náhradu trov celého tohto konania (prvoinštančného i odvolacieho). Odvolací súd o ňom rozhodol podľa § § 255 ods. 1,2 CSP, berúc do úvahy prevažný úspech žalobcu voči žalovanej v 1. rade a to v pomere, v ako bol zistený už súdom prvej inštancie, t.j. čiže čistý úspech žalobcu predstavuje 88,42%, na ktorom pomere nedokázal nič zmeniť ani výsledok konania odvolacieho týkajúceho sa iba časti príslušenstva a vzhľadom na pomerný úspech oboch strán. O výške priznanej náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 CSP). Pokiaľ ide o žalovaného v 2. rade, odvolací súd vychádzal z ustanovení § 256 ods. 1 CSP a § 257 CSP. K zastaveniu konania došlo podľa zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, a vzhľadom k uvedenému mal súd za to, že zastavenie konania procesne nezavinila ani jedna zo strán sporu v zmysle § 256 ods. 1 CSP. Aplikácia § 257 CSP, kedy súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, prichádza do úvahy aj vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami, čo je podľa názoru odvolacieho súdu aj uvedený prípad, kedy zavinenie zastavenia konania nemožno pripísať ani jednej zo strán sporu, preto súd nepriznal náhradu trov konania žiadnej zo strán.

24 . Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).